Epilog mozartian

(Daniela Caraman Fotea, 18 ianuarie 2007)

S-a încheiat anul Mozart! Bogat cum nu se poate, fără comparație cu aniversări precedente ale vreunui artist și cred greu de egalat! Abundența abordărilor nu a istovit însă, „foamea” de Mozart. Show-bizz-ul – mereu atent la profit, continuă prezentarea operelor, a creației, în trombă. Stagiunile marilor instituții internaționale sunt în continuare dedicate lui Mozart, fără respiro. Internetul stă mărturie.

Din ce a fost, un gest mi s-a părut salutar: Fundația Internațională Mozarteum din Statele Unite a oferit cu acces gratuit pe internet, partiturile integralei Mozart. Spre studiu, documentare și învățătură!

Un tur de orizont în context național m-a oprit și pe mine la ceea ce rămîne dincolo de amintire, de acel „volant” al demersului muzical scenic: este vorba de concretul pe care-l reprezintă ediția discografică a concertelor mozartiene pentru pian, în totalitatea lor, semnată de Dana Borșan și Orchestra de cameră a Radioului – 8 cd-uri. Reverență cu... unele rețineri. Cauzate de stîngăcii în tehnica prezentării: de la numerotarea plajelor de disc, la alcătuirea booklet-ului, care trebuie să fie altceva decît un program de sală – de concert, sintetizarea unor informații obligatorii cum ar fi datele înregistrărilor, personalizarea instrumentului pe care s-a cîntat ș.a. Grafica interioară oferind și ea, disconfort. Ideea Danei Borșan, născută cu ani în urmă, efortul ei artistic, fantastic, al producătorului – nu știu cine ar mai avea astăzi o asemenea putere investițională, meritau un superlativ al prezentării.

Dar, importante rămîn audiția și oferta – aceasta foarte accesibilă financiar – puțin peste 60 de Roni, datorită cărora avem acasă această integrală. Am ascultat-o și m-am delectat! Mai întîi pentru că interpretarea Danei Borșan îmi vorbește de un studiu minuțios și profesionist partiturilor, în formă, în stil, o abordare personală; își cunoaște la perfecție instrumentul, este o tehniciană, transmite prin tușeu grația epocii rococo; are cadențe admirabil proporționate, sonorități irizante, vioiciuni ritmice și veselia mozartiană care este, nu-i așa? o... formă a politeții!

Întrebarea pe care și-o punea Grigore Constantinescu cu ani în urmă – dar nu chiar la 1795 (?!), cum scrie în pliant, dacă Dana Borșan va fi o foarte bună pianistă, are răspuns categoric afirmativ. Mă gîndeam și la spusele lui Petre Țuțea potrivit cărora intelectul ne-a fost dat nu pentru a descoperi adevărul, ci pentru a-l primi. Dana Borșan îl deține. Am repetat audiția octetului discografic. Merita.